

[Knud Lind]

sat på papirerne, ellers får man ikke køretøjet synet. Så er det at betragte, som om man er udeblevet fra syn. Hvis man ikke har de stempelmærker, går man ikke i gang på synsinspektionen, og så får man altså fjernet nummerpladerne.

Når jeg taler om den lille mand, tænker jeg på ham, der har købt f.eks. en fire år gammel bil, og som ikke længere kan få et ejerskiftesyn, medmindre han kræver det som et led i handelen, men som kort efter på grund af det statistiske tilfældighedsprincip kan blive indkaldt med vognen og få en ordentlig regning oveni. Det er det reelle, der sker her. Den bedre stillede har skiftet vognen ud, da den blev to år gammel, og kommer slet ikke til syn med den. Det er deri, det barokke ligger, når man sammenligner med, hvad der blev sagt fra ministeren og fra socialdemokratiet i særdeleshed for så vidt angår nummerplader på knallerter, hvor man talte om, at det var den lille mands køretøj. Vi kan altså konstatere i dag, at socialdemokrater kører på knallerter.

(Kort bemærkning).

Torben Lund (S):

Til hr. Knud Lind vil jeg sige, at jeg kan ikke forstå, at hr. Knud Lind gør det til et stort problem, dette med det rent økonomiske for den enkelte. Det, det drejer sig om, er, at man for den tekniske kontrol skal betale et gebyr på 130 kr. Er bilen så i orden, bliver der ikke mere ud af det. Men hvis der er noget galt med de sikkerhedsmæssige dele ved bilen, bremses, styretøj osv., så er det dog rimeligt, at det bliver betalt. Det må dog være det sikkerhedsmæssige, der er afgørende, fremfor om der kommer en større eller mindre reparationsregning.

Justitsministeren (Ole Espersen):

Jeg har lige konsulteret vore teknikere, og jeg kan bekræfte, at det er sådan efter planerne, som jeg antydede, at man bliver bedt om at betale dette beskedne gebyr, inden man kommer med bilen. Man kan ikke få et syn, hvis man ikke har betalt. Derfor falder spørgsmålet væk.

Kan systemet tilrettelægges på en sådan måde, at der ikke bliver to tekniske kontroller lige efter hinanden? Sådan forstod jeg spørgsmålet. Man kunne tænke sig, at man

kom ud for en teknisk kontrol, når der næsten var gået tre år, og så blev indkaldt på ny, lige når den næste periode starter. Jeg er sikker på, at det vil kunne tilrettelægges på en sådan måde, at det ikke sker, for det er der jo ingen der er interesseret i. Det ville være spild af alles ressourcer simpelt hen.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behandling
vedtoges uden afstemning.

Den fg. formand (Brøndsted):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til retsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

1) Første behandling af:

Forslag til lov om ændring af lov om social bistand. (Hjælp til hjemmeboende handicappede børn).

[Af Lis Møller (KF) m. fl.].

(Lovforslag nr. L 123. Fremsat 23/2 82).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Socialministeren (Bent Rold Andersen):

Jeg må sige, at det er min helt umiddelbare reaktion på dette lovforslag, at ud fra hensynet til en saglig vurdering af, hvordan bistandslovens § 48 skal administreres og bliver administreret af kommunerne, finder jeg, at det er et dårligt tidspunkt at drøfte en ændring af loven på.

I forbindelse med vedtagelsen af ændringen af § 48 fra 1. januar 1981 gav min forgænger på socialministerposten her i folketinget løfte om, at socialministeriet ville følge udviklingen over et par år. Det var med henblik på at vurdere, om kommunerne anvender bestemmelsen efter hensigten, dvs. om hjælpen efter § 48 gives efter den lempelige trangsvurdering, der var forudsat ved vedtagelsen.